

A KISVENDÉGLŐS

(VOLT SZEMLE.)

A MAGYARORSZÁGI KISVENDÉGLŐSÖK ÉS KORCSMÁROSOK IPARTÁRSULATÁNAK
HIVATALOS KÖZLÖNYE ÉS A PINCZÉREK SZAKLAPJA.

ELŐFIZETÉSI ÁRA:		FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓTULAJDONOS NIKHÁZY GÉZA.	Megjelenik minden csütörtökön. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapesten, VIII., Rákóczy-tér 4. sz.
Egész évre	12 korona		
Fél évre	6 " "		
Negyed évre	3 " "		
Egyes példány ára 24 fillér.			

A kisvendéglősök legközelebbi összejövetele Ertl Antal kartársunknál VIII. Baross-utca 93. e hó 26-án d. u. 4 órakor tartatik meg. Ott legyünk mindnyájan!

A szeretet ünnepén.

„Szeressétek felebarátaitokat és gyűlöljétek ellenségeiteket.“ Ez volt az emberiség szabálya évezredek óta, melyet tanított és követett, ez a vérnek a mórálja, melynek szava emberben, állatban ugyanaz. És ezen könnyű, ezen természetesnek látszó morál nevében harcban állottak fajok és nemzetek, egymás vérért szomjuhozták tettekre vágyó és dicsőségre törekvő hatalmasok, egymást tonkretették elvhajhászó kéjenczek, pénzkapzsi aranyimádók.

„Szeressétek felebarátaitokat és gyűlöljétek ellenségeiteket.“ Családok állottak egymással harcban, egyének rontottak egymásra állatias vadsgálgal. Izrael sátraiban, Asszírria és Babilon nagymüveltségű városaiban, Hellasz örökké kék ege alatt és a római sas uralma alatt dult ez az örökös harc, az emberi bestia harca önön fajta ellen.

„Szeressétek barátaitokat.“ Az emberek körülnéztek, hogy szeressék, barátait, hogy szeressék azokat, akiket szeressenek. Kereshették. A tapasztalat megmutatta, hogy ilyen kevés barátja van az embernek. Igazán nincs tere a szeretetnek. Így el kell satynyulnia ennek a magasztos, édes és isteni érzelemnek. Jobban és jobban rág az élet küzdelme a szíven, keményebb lesz az a kéreg, a mit a megélés kényszere és a tapasztalat rideg tanulságai a sziv körül vannak, végre megdermed, nincs benne egy szikrányi sem abból a nemes lángból, mely melegít, kihalt belőle minden szeretet.

Körülnéz a szerencsétlen halandó valaki. Belátták, hogy ez állati szózat s csupa ellenséget lát, vagy vél látni. És felhangzik ez a démoni szózat, a vér szava, a bestia szava, mit a népek évezredek óta hallottak és követtek: „Szeressétek felebarátaitokat és gyűlöljétek ellenségeiteket!“ Ellenségünk pedig ugyszólván minden emeer, mert mindenki a mi érdekünket sérti vagy sértheti, mindnyájan az élet tengerén viaskodunk egy hajótörés körül, egy mentőhajó körül. Vagy a mi, vagy a más deszkájába akarnak fogozni; de mindig olyanba fogóznak, melybe más ember is bekapaszkodnak.

Csupa harc, Csupa gyűlölség! Milyen tág tere a tere a gyűlölségnek s „gyűlöljétek ellenségeiteket.“ És gyanakodók leszünk minden emberrel szemben, lenyügüzni, leszoritani igyekszünk minden embert, mert ha mi őt nem, akkor talán ő minket.

A mint az ember magára hagyatott, ez a morál vette át uralmát. Ezt követte Kain, ezt követte utána ezer és ezer ember.

A lélek azooban nem tudja megtagadni eredetét, a bestia szavába néha-néha belevág gyöngén, de érthetően az égi szózat, amit az első kísértet ott a paradicsomban csak ideiglenesen tudott elhallgatni.

Gondolkodóbb és nemesebb érzelmű emberek akadtak időnkint, akik belátták, hogy az ember nem gyűlöltre, hanem szeretetre van hivatva s hogy az a szeretet csak úgy fog terjedni, ha valaki megkezdi az igazi szeretetet, minthogy a tűz is csak úgy tud tovaterjedni, ha meggyújtja

helyébe, mely a szeretetet csak barátainkra szoritja, az ellenséget pedig gyűlölni tanítja, egy másik szózatot, egy nemesebb parancsot kell tenni, mely meghagyja, hogy minden embert szeressünk, még ellenségeinket is.

Nem természetfölötti igazság ez, tehát rájöhetett erre az erkölcsi parancsra az emberi ész.

Egy Istennek kellett eljönnie, hogy újra meggyújtsa a világ szeretet tüzét újra írja föl az emberiség törvénytáblájára a rég elkopott írást: „Szeressétek minden embert!“

Ez az új tanítás, a Mester kereszt-halála által megerősítve, lelkes apostolok által hirdetve, elterjedt a világon. Az evangélium terjedése a szeretet terjedése lett. Ez a szeretet menti meg az emberiséget a pusztulástól, a kölcsönös letiprástól.

A szeretetet Krisztus hozta a világra, Ő hirdette azt úgy, hogy hatékony tényezője lett az emberiség további életéne. Az ő igéje élő volt, nem száraz és hideg filozófiai tanítás.

Az emberiségnek nagy oka van tehát, hogy térdre boruljon a Betlehemben született Megváltó előtt és hálát adjon neki születésének emlék-ünnepén, szent karácsony napján.

Mit hozott a Jézuska?

— A Kisvendéglősök a miniszterről. —

Mi, kisvendéglősök nagyon vártuk a Jézuskát. Sokat vártunk tőle. Nem ugyan holmi játékszert, lovat vagy kis kardot, hanem mást. Más — sokat.

Más sok olyan kívánságunk van, a melyet ha hamarjában meg nem valósítanak

az illetékes körök, nem tuzok, de szakmánk felerészben a tönk szélére jut. Az egyik és a legnagyobb bajunk — ugyan hányszor mondom? — a sörgyárosok kartellje, a melynél fogva kénytelenek vagyunk úgy fizetni a sört, amint kiszabják. De persze olyan ár ez, melyet csak nagy nehezen és keservesen tudunk eszközölni. Nem szólok többet erről, nem használok erős szavakat, nehogy rontsam e magasztos ünnep hangulatát kesergő és elégedetlen szavaimmal, a melylyel egyuttal talán gyűlölséget is hirdetek. Nem teszem. Ma szent karácsony napja van, a béke, a szeretet és öröm napja van. Örül, szeret és örvendez ma mindenki. Én is elfojtom mérgemet és az örvendezők csoportjába állok.

És örvendezhetek! Ti is, kisvendéglősök, mert hát hozott nekünk is valamit a kis Jézuska.

Hozott — bár keveset, de ez is elég, hogy örvendezzünk.

Karácsony-fánkat ott a Duna partján, a fényes országházban diszitették föl egy szép ígérettel, a melynek beváltása, megvalósulása valóban nagy ajándék volna.

E hó 17-én ugyanis egy tizenhat tagu deputáció járt Széll miniszternél. Kisvendéglősök voltak és kérték, hogy a zugkoreszmákat és álló borozókat, a melyek csak ideiglenesen tűnnek fel itt-ott gomba módra, szüntesse be, mert ezek konkurrencziájukkal és tisztességtelen eljárásukkal nagy ártalmunkra vannak. Így mondta ezt a deputáció egyik tagja, Bakó István vendéglős.

A deputációt Berzeviczy Albert képviselő vezette előbb a pénzügyminiszterhez, azután Széll belügyminiszterhez, aki meghallgatván Bakó vendéglős és Drechsler Ipartársulati elnök panaszos és kérészavait, megígérte, hogy e tárgyban sürgős előterjesztést tétet magának s tanulmány tárgyává teszi a kérdést. A deputációban résztvettek: Drechsler Nándor, Ruff János, Glatz István, Palády László, Springer József, Uncsofszki Gyula, Nikházy Géza, Szebelényi József, Riedl Ágoston, Kroner Alajos, Száraz Ferencz és Bakó István urak.

Az ígéret szép szó. De hisszük, nem marad ígéret és végre valahára kisöprik körünkben a salakokat és kontárkodókat.

Az ígéret ott a karácsony-fán. Bár Szilveszter napján le is vehetnők már — beváltva.

Karácsonyfa a temetőben.

Szomorú borongós a karácsony éjjel,
A havas zimankót szél kavarja széjjel
Szörnyű tánczra hajtva . . .
Ifjú nő bnyong künn, küzdve a viharral,
Kis fenyűsüdrákát visz remegő karral,
Tántorog sóhajtvá.

Meg-megáll a fénylő ablakokba nézve,
Lát diszes karácsonyfát dúsan tetézve
Száz csecsebecsével.

„Hajh, tavaly ez estén boldog anya voltam,
Hogy örült a fának drága kicsi holtam,
Őt a menny vevé fel.

Most a hó takarja kora síri halmát,
Szép kacsója nem tart bábut, aranyalmát;
Mily sötét az álma.

A halál honába most ugyan ki menne?
Élet a karácsony fénye, földi menyne,
Örömműnep van ma.

De a bús anyaszív zajha nem vegyülhet,
Kis szerette nélkül ünnepet nem ülhet.
Ott lessz a karácsony!

Ki a temetőbe viszi fenyűágát,
Látogatni megy ki elhervadt virágát.
Átsuhan a rácson.

„Itt pihen a gyöngyöm“ s leborul a sírra.
Lágy keze a galyat oda tüzi, sirva,
A fagyos rögökre.

Rajta cukor, alma, tarka gyertyák fénye;
Mintha gyulna égből boldog üdvreménye
S hivná föl örökre.

„Itt vagyok fiacskám, jőjj szegény anyádhoz,
Ki neked karácsony alkonyára fát hoz,
Rajta tört szívem függ,
Üljük újra együtt a malasztos estét,
Tiszta lelked öltse földi gyöngye testét,
Ujra keblemen csüggj.“

Szóla s fényözönben ragyog a sír dombja.
Fia jön mosolygva, mint a rózsa lombja.
„Jőjj velem anyácskám,

Égi Betlehemben vígabb a karácsony,
Csillag a világom, mannaméz kalácsom,
Czédruság a fácskám.

Nézi . . . teste dermed . . . bűvös édes álom
Átröpíti lelkét földi bus homályon
Gyermekét ölelve . . .

A fenyőn elveszik már a gyertya lángja
Angyalok vitték föl oda, szebb világba
Égi lángra kelve.

Karácsonyi népszokások.

Mint minden kiváló ünnep, úgy a karácsony is a magyar népnél sok mindenféle hithöz, babonához, szokáshoz van kötve. Hadd mondjunk el hát most — hiszen alkalom van rá, karácsony napja van — egynéhányat ezekből a szokásokból, a melyek apáról-fiura szállnak.

Igaz, hogy ezek a szokások, ezek a karácsony napjához, vagy éjjeléhez kötött előítéletek, jóslások, babonák többnyire ismeretesekek. Csakhogy a tulajdoniak előtt nem ismerősek a tisztántuliak karácsonyi szokásai és megfordítva. Ime nagyjában a sok közül néhány:

Szokás karácsony éjszakáján, majd minden templomban, az éjjéli mise alatt dudálni — orgonán. A kántor ugyanis valami pásztor-dallamot játszik. Ez a dudálás azért nagyon, mert a kis Jézusnak is az egyik öklöm-pásztor dudált az ő dudáján.

Éjjéli misére viszi a tulajdonai hajdon a Luczaszékét is, amelyet Lucza napján kezdett fenni s karácsony estéjén végzett be. Erre a székre áll föl a Terka, vagy a Böske, s a kít a templomban először meglát ezen a széken, az a legény fogja a farsangon fejkötő alá vinni.

A salomvári — zalamegyei — leányzó pedig éjjéli misére menet alkalmával arra vigyáz, hogy melyik legény szólítja meg először. Ez lesz aztán a jövődöbelje.

A megyesi — vas megyei — özvegy menyecskek pedig a kapujok elé egy kosár diót szórnak szét, s a kapuból lesik, valjon melyik özvegy, vagy legény-ember lép rá azokra először. De nemcsak rá kell lépni, hanem kell, hogy az a dió össze is törjön. Mert csakis ekkor létszen foganatja: csakis akkor fog újra férjhez menni farsangon.

A rigácsiak (tul a Dunán) — éjjéli mise alkalmával (urfölmutatás után) bemennek az istállóba, s ott a tehén s a ló farkából egy marék szőrt kitépnek. Ezt a szőrt aztán a házuk eresze alá teszik. Teszik pedig azért, hogy a tüzi veszedelem elkerülje a házuk tájékát.

A perbeteiek (Tiszántul) karácsony este, az első harangozásokor, a házban levő összes zsombor fenekét mézzel kenik be. Annak jeléül, hogy a kisded Jézus is a pásztorok egyikétől — Koridontól — mézet kapott.

A sopronmegyei horpácsiaknál pedig az a szokás, hogy karácsony éjszakáján, éjjel előtt 10 óraker, a szoba ajtó elé kendermagot hintenek. Ugyanezt teszik a vas megyei porpáczik is.

Szent-György-Falván (Erdélyben) az éjjéli mise alatt, az otthon maradtak folytonosan söpörnek. Ez a szokás Csikmegyének minden falujában divik.

Kőhalmán (Tiszántul) éjjéli mise előtt összejönnek a falubeli lányok és legények egy házba.

Itt aztán egy nagy vízzel telt dózsát helyeznek az asztalra. Azután annyi papirdarabkát vesznek, a hányan vannak a legények, meg a lányok. Ezekre a papirdarabkákra ráírja mindegyik a nevét. Aztán összegyöngyölgetve, megsodorva, beledobják a vízbe, ott pedig uszálnak a papirdarabkák. Egyik gyakran a másik mellé kerül... Ekkor oszt' — hopp! — rögtön kiveszi a kőhalmi leány. És elolvassa mindakettőt. Ha az van ráírva, hogy „Böske“, meg „Sándor“ — hát akkor ezek a jövő farsangon egymáséi lesznek.

Széles Magyarországon szokás éjjéli mise után kocsonyát enni. A kocsonyában volt disznókörmöket pedig ugyancsak karácsony éjjel a fal tövében ássák el,

(Folyt. köv.)

HIREK.

A mult heti értekezleten, mely Szabó Gyula kartársunknál tartatott meg, szép számmal jelentek meg úgy a régi, mint az újabb tagok. Egy és más ügy megbeszélve, az értekezlet befejeződött.

Mesterséges bor forgalomba hozatala. Széll Kálmán, mint belügyminiszter egy konkrét ügyből kifolyólag a következő elvi jelentőségű határozatot hozta: Ha mesterségesnek nyilvánított bort borkereskedő hoz forgalomba, cselekedete súlyosabb beszámítás alá esvén, a büntetés minimumával nem büntethető.

Vendéglőátvétel. Molnár János, jól ismert barátunk a Gyár-uteza 36. sz. alatti vendéglőt átvette s azt — hiszszük erősen — kitűnő boraival és jó magyar konyhájával fel is fogja virágoztatni. Adjon Isten vállalkozásához sok szerencsét!

Tilos a játék Monte-Carloban. Ne tessék megijedni, ez a tilalom nem mindenkinek szól. Akinek kedve és pénze van, ma is éppen úgy felrakhatja akár egész vagyonát is a roulette asztalra, mint azelőtt s el is vesztheti éppugy, mint azelőtt, uyni is éppoly kevéssé fog, mint azelőtt. Ez a tilalom csupán az olasz tisztéknek szól, akiknek az olasz hadügyminiszter tudára adta, hogy ha szabadságuk ideje alatt Monte-Carloban tartózkodnak, játszani ne próbáljanak, mert baj lesz! Nemcsak pénzüket veszíthetik el, hanem portepéjükét is!

Ingyen élni hol lehet? Erre a kérdésre eddigelé mindig az volt a felelet, hogy sehol. Ma azonban hirdethetjük, hogy igenis lehet. Még pedig két városban is. Kiesi baj, hogy Észak-Amerikában fekszik mind a kettő, de hát abban is segíthetünk magunkon. Oda kell menni! El-Pazó az egyik város, Juareznek hívják a másikat. Mind a kettő csinos, tiszta város. Csak az a különbség, hogy El-Pazó Texas államban fekszik, míg a Juarez Mexikóhoz tartozik, daczára, hogy csak a Río Grande (a nagy folyó) választja el őket. Ez a folyó ugyanis határt képez a két szomszédos állam között. A városokat azonban hid köti össze, melyen át gyalogosan két-három óra alatt érhetni el egyikből a másikba. Az ingyenélésnek a titka pedig a következő: Juarezben a mexikói tallérért természetesen 100 centet adnak, de a texasi tallérért csak 85-öt. El-Pazóban meg éppen fordítva van a pénzérték viszonya. Továbbá mind a két városban olyan ritka az aprópénz, akárcsak Olaszföldön. Ha valaki tehát Juarezben megreggelizik éppen tizenöt cent árát és akkor egy mexikói tallérral fizet, hát aprópénz helyett egy texasi tallért adnak vissza neki, minthogy azt éppen 85 centbe számítják. Ha azonban átmegy a hidon és El-Pazóban ebédet vásárol 15 centért, mikor odaadja a texasi egész tallért, visszaadásba egy mexikói tallért kap, mert ott meg azt nézik 85 centnek. Ha megint átmegy a hidon Juarezbe, ismét éppen annyi pénze van,

mint reggel volt, daczára, hogy már reggelizett és ebédelt. A kinek jó lába van hozzá gyaloglási kedve, az ebben a két városban fölváltva mindig jóllakhatik, a nélkül, hogy az egyetlen tallérja megfogyatkozna. Így lehet itt ingyen élnie annak, a kinek meg van hozzá az az egy tallérja. Azonban 16 centet már sohasem szabad elköltenie, mert akkor vége a boldogságnak.

A Székesfővárosi Kisvendéglősök és Korcsárosok Ipartársulatának hivatalos helyisége VII., Szövetség-u. 24. szám alatt van. Irodai órák: d. u. 4—6-ig, amikor is felvilágosítással vagy tanácscsal szívesen szolgál az elnökség.

Mit integetsz...

Mit integetsz halványfényű csillag,
Szerény világod nem elég nekem;
Örök tűzekben lángoló napok
Világíthatják meg életem.

Hiába int sugárod biztatón,
Kihalt szivemből régen a remény.
Ragyogj! Ragyogj! Már nem hiszek neked,
Tudom, hogy nem vezet e fény.

Vilma.

A pinczerek érdeke.

— Rovatvezető Jávör I. Sándor. —

A pinczerek karácsonya.

A M. O. P. E. e hó 27-én igen sikerült karácsonyi ünnepélyt rendezett, melynek tiszta jövedelme jótékony célra fordított.

Erről az ünnepről írok. Karácsony lévén, mit mást is írnék, mint Jézus születéséről. Ez az ünnepély is erről szólt. Jézus születését ültük. Ámbár nem mindannyian keresztények voltunk ott az ünnepélyen, de hiszem, hogy az ünnepi beszéd, a hangulat és a hatás egygyé tette az embereket: keresztények voltunk mindannyian.

A keresztény elnevezés nem amolyan csufnév ám, mint talán a szocializmussal üzérkedő Jakabok hirdetik, hanem dicső és tisztességes titula.

Ki az igazi keresztény? Az, aki ezt az egy pontot: szeresd felebarátodat, mint önmagadat — megtartja és e szerint cselekszik.

Már most, édes pinczér barátaim, nem tarthatja meg ezt minden ember?

Megtarthatja. Megtarthatja és kell is megtartania. Már most miben áll és min alapszik ez a felebaráti szeretet? Hogy talán egymást Judásékkal halmozzuk el és erőszakoltan egymást átölöljük? Oh, nem. Ez egész más fogalom.

Ennek a megmagyarázása legkönnyebb a pinczereknél.

Ugy-e, e szent napon megfogadjuk, hogy

szeretni fogjuk felebarátainkat? Ugy-e meg? Hát most hogy fogjátok ezt megmutatni?

Szeretjük embertársainkat, kik velünk együtt nyögik a nehéz idöket. Szeretjük őket — hát mentjük is meg őket és magunkat.

Hogy hogyan? Hát úgy, hogy a szeretettől áthatva, szeretve és egyetértve, egyesülve és szövetkezve azon törekedünk, hogy megjobbitsuk felebarátaink és a magunk helyzetét.

Ez pedig hogy mikép lehetséges, százszor is megmondtuk.

Hát szeressük egymást! Tegyük és dolgozzunk egymásért!

Bon.

Ünnepünkről.

A M. O. P. E. f. hó 22-én megtartott karácsonyi ünnepélye, mely a Sas-körben folyt le, a várakozáson fölüül jól sikerült. A vezetőség részéről ott voltak: Kaszás Lajos igazgatósági elnök, Szüts István, elnök, Kalmár Fábán, főellenőr, Olmosi János, a Kávésipartársulat elnöke.

Az ünnep pont 5 órakor vette kezdetét. Kaszás Lajos megnyitó beszédében üdvözlöi a megjelenteket és a mai nap jelentőségét kiemelve, buzdította a jelenvoltakat a szegények iránti szeretetre. Olmosy János beszédében ecsetelvén a pinczerek jelenlegi szomorú helyzetét, buzdította kartársait az összetartásra. Végül még Kalmár Fábán felszólalván, megköszöni a gyűjtőknek áldozatkészségét.

Megkapóan és szívrehatóan mondta el alkalmi beszédét Horváth Ferenc hittanár, amit követett az ajándékok kiosztása a szegény gyermekek között. 89 gyermeket ruháztak fel a jószívű emberek legyes adományából.

Ezzel az ünnepély véget ért.

Levelezés.

Tek. Szerkesztő Ur!

Becses lapjának multkori számában volt szíves megemlékezni a kávéipartársulat t. elnökének 25 éves jubileumáról, egyben pedig sajnálattal konstata, hogy Gundel ur nem volt jelen, találgatta ugyan az elmaradásnak okát is, de nem bírta a valódit eltalálni, mert Gundel ur aznap este a kartell-ülésen volt és ott ismét megszoritotta a korcsárosok nyakán levő hurkot és így nem mert az ő tiszta lelkismeretével úgy melegibe találkozni valamely korcsmárossal.

Ezt csak azért tudatom a korcsmárosokkal, hogy alkalmuk legyen felszólítani Gundel urat, adna számot arról, hogy mit végzett a kartell-ülésen, legyen az üdvös, vagy káros a korcsmárosokra nézve.

Kiváló tisztelettel

Egy kávé.

Szerkesztői megjegyzés. Az értesítést köszönettel vettük, ami után bátrak is vagyunk felszólítani Gundel urat, hogy kegyeskedne velünk közölni a kartell állását; ezt megtehethi, mert egy ipartársulati elnöknek nem lehet titkolni valója, sőt kötelességszerű figyelmeztetni a tagokat, hogy kellő időben és módon védekezzenek a pusztító nyavalya ellen.

Magyar borok.

(Folytatás.)

A legendák egész sora tartotta fenn magát egész a jelen századig, a tokaji bor titokzatos erői felől. Tudni vélték, hogy kitűnő ízét, jóságát, aranytermő földjéből nyeri, sőt hogy a szőlő bogyóiban is aranszemek találhatók. Mi több, Bél Mátyás arany venyigéről is tud a tőn, és egy ilyennek képét is bemutatja, azt állítva, hogy az 15 arany pénzt nyomott. Fischer Dániel is látott — ugymond — Liptómegyében az andrásfalvi határon, egy gabonaföldön termett aranyat, melyet az odavaló paptól egy szentmiklósi ember, Hlavács Pál, olcsón megvett s aztán 60 frtért eladott. Ezt megtudva Pongrácz András, Hlavács Pált, mint jobbágyát kényszerítette, hogy vegye vissza, és neki, mint földesurának adja.

Visszatérve a tokaji aranyszőlőre, Fischer azt mondja, hogy ő a mádi szőlőkben is tíz arany sulyu arany venyigét talált. Azután állítólag Szemere László, Zemplén-megye alispánja, 1670-ben a bogyókban talált aranymagvakat. De volt ilyenje Leyrfernek eperjesi bírónak is, ki azt a krakói palatinusnak adta, s ez 27 karátot nyomott volna.

Vay Péter maga is sajátkezűleg vett ki egy szőlőszemből ilyen arany magvat.

A speciális magyar betegség, a csömör ellen is a tokaji szolgált hatalmas és kétségtelen ellenszerű, de Mária Terézia híres orvosa, Van Swieten az elaggott életerőnek felfrissítésére is állandóan rendelte s említ egy Cornaro nevű velenzeit, a ki teljesen elerőtlenedvén, a tokaji bor mérsékelt élvezete által visszanyerte életerejét és száz éven túl élt. Más előnyös tulajdonságát abban látták, hogy nem a fejbe, hanem a lábakba száll. Sőt mint báj- és szerelmi itálnak is csodával határos hatást tulajdonítottak az igazi tokajinak, a mit körülményesebben ma nem szokás leírni. A XVIII-ik század fejedelmei közül Tokaj hivei közé nem kisebb egyéniség nevét látjuk beírva, mint Nagy Frigyesét, ki felfuvódásai ellen használta a királyi nedűt, citrom- és narancshajjal lepárolva s rózsamézrel édesítve.

Hogy a hegyaljai borok, a görög, spanyol, olasz és minden más melegebb vidéki borok is huzamosabban megtartják édeségüket, azt már Hoffman emliti, s nem egy példa mutatta, hogy az egyenlítőn át is teljes épségben volt szállítható. Sőt, ha hitelt érdemlő egy hagyomány, melyet Matolay hoz fel, ugy a múlt század egyik lengyel fejedelme egyszer nem kevesebb mint száz éves tokajit szolgált fel vendégeinek.

A ki el tudja képzelni egy ilyen fölséges ital mennyei zamatát, az megközelíti Homér isteneinek nektárját. Lehet-e csodálni, ha a Hegyalja bortermelése már

régen legfontosabb jövedelmi ágát képezte az ottani birtokoságnak, s egy-egy hordócska aszu, vagy esenzia ritkán került a régi világban száz aranynál kevesebbe, sőt a közönségesebb fajta is 26, 27, 30 sőt 40 aranyon kelt el.

(Folytatása köv.)

A nemzetes asszony.

Eibeszelés a szabadságharczából. 6

Írta: Jovicza István.

(Vége.)

VII.

Van dolga a sánta Mózsinak. Alig birja már fölczipelni a sok szeszt a mély pinczéből. De azért csak hordja, mert hát a magyarok szomjasak és pénzük van ma bőven.

Hát a cigányok! Véresek már az ujjuk a sok játszástól. Mindegyik kalapja egészen szakadoz már a sok pengő pénztől.

— Hé, te füstös, ide! — hangzott egy női hang a mulatozók között.

A cigány abbahagyta a zenélést s alázatosan, mosolygós, ravasz ábrázatot vágva, odaáll az egyik sarokasztal elé, ahol egy tiszt fölállt, bort töltött a pohárba.

— Igyál, aztán huzd el azt a nótát, mely könyvet csal a szemekből . . .

— Egissigire — szólt a cigány és egy kortyra kiitta a pohár bort.

Reszelte utána a torkát s hangolta a fekete, kopott hegedűt.

— Talán a „Repülj fecskét” — kérdezte, a mikor rendbehozta hangszerét.

— Nem bánom . . .

Hej, de a szivekbe markolt a cigány-csalta bus és szomorú hangok!

A katonák kezükbe temették könyvező szemöket s sirtak, ritak, mint a kis gyermekek. Az egyik az asztalra ütötte hatalmas tenyerét, hogy fölfordultak az üvegek, a másik meg keservében az üvegeket a falhoz.

A sarokasztalnál az a női hang katonára — a nemzetes asszony — levette nehéz csákóját, sűrű, fekete hajába markolt, könyököt az asztalra ütötte és úgy öntötte a sűrű könyveket. A mikor már eléggé kibusulta magát, fölállt, intett a cigánynak:

— Elég, elég . . .

Az öreg Jánost nem hatotta meg a nóta. Busulni busult, de azért nem könyezett. Ivott egy nagyot és rendbe hozta szívét. Javába mulattak, ordítottak, a mikor trombita harsog.

— Itt az ellenség! — hangzik mindenfelől.

Kardot rántott minden ember és rohantak a táborba.

Lángba borult az egész falu. Tüzet fogott a kartácsoktól.

És ebben az égő faluban harcolnak. Óriási a zaj. Asszonyok sikoltanak, a gyermekek sirnak, jajgatnak, a lovak nyeritenek . . . kardcsörtetés, ágyudörgés . . .

Ember-ember hátán . . . Osztrák-magyar összekeverve, kik kegyetlenül vagdalják egymást . . .

Az utcákon patakként vér folyik; itt egy emberfej, ott egy láb, amott egy kéz hever.

A tűz recseg, ropog és egyremásra omladoznak össze a házak, romok alá temetve férjet, asszonyt, gyermeket.

A magyarok egész oroszánok lettek. Vérben a szemük, forog a kardjuk, sivit a golyójuk . . . Egy kard, egy puska száznak a halála . . .

De im, a magyar zászlóst golyó találta. . . Lebukik lováról . . . A szűz Máriás lobogó, a mit eddig göresösen szorongatott, kiesett kezéből és az ellenség esik neki, hogy magához kerítse. De éppen jókor vágat oda egy ifju s erőset sujt az ellenség közé . . . Megmenti a zászlót, s fennlen lobogtatva, harsányan kiált:

— Előre! . . .

Utána rohantak egytől-egyik, elszántan, vakmerően s oly erővel támadtak, hogy meghátráltatták az ellent. A kik futhattak, futottak, a merre csak láttak.

A magyarok győztek . . .

A harcnak hogy vége lett, hatalmas viváttal jutalmazták a zászló megmentőjét — a nemzetes asszonyt. Óvé volt az egész harcz dicsősége.

A harc középpont golyó is találta, egy mérges golyó épp a mellén. Csak most veszi észre, hogy kék zubbonyát piros, meleg vére festi. Leszáll lováról. Zavaros tekinteteket vetett ide-oda s egyszerre csak szívéhez kap s elkábultan, eszméletlenül egy katona karjai közé esik . . .

— Ah! — sóhajtott mélyen.

Elvérzett. De még szólt egyet, még mondott ennyit:

— Éljen a szabadság! . . .

Szerkesztői üzenetek.

I. Gy. Budapest. Mély részvétellel vetjük levelező lapját s feleletünk otromba udvarasságára csak ennyi: az kiabál, a kinek a háza eg! Ön az ollós, a híres ollós és még beszél? Ugyan, édes uram, ezzel csak gyöngeséget áruolta el. — És ha rossz emberek volnánk, azt ki ánnók, hogy annyi balsors érje, ahányszor az ollója volt a munkatársa. Hála Istennek, lapunknál — ugyan név nélkül — igen híres és neves írók működnek közre és ha esetleg lapunk szorultságból — s ez nem fordul elő önnél? — más lapból vesz át egy-két sort (s legtöbbször rosszat), ez a cselekedet mindjárt pellengérré állítandó? Ön szegény ember, fogadja részvétünket.

B. J. (Kassa). Lehetséges. Csak szorgoskodjék.

V. K. Verse nem üti meg a kellő mértéket.

T. S. (Székesfehérvár). A szíves érdeklődést köszönjük.

Társszerkesztő: JOVICZA ISTVÁN.

Ajándék! Hat éve fönnálló korcsma, teljes berendezéssel és konyhával olcsón eladó. A korcsma hitel nélküli. Bővebbet a kiadóhivatalban.

Der Kleine Gastwirth

Offizielles Fachblatt der Gewerbegeossenschaft der Gast-, Schankwirth und Kellner.

PRÄNUMERATIONSPREIS:
Für ein ganzes Jahr 12 Kronen
Für ein halbes Jahr 6 „
Für ein Vierteljahr 3 „

Herausgeber und verantwortlicher Redakteur:

Nikházy Géza.

Erscheint jeden Donnerstag.

Redaktion und administration
Budapest, VIII. Bezirk, Rákóczy-tér Nr. 4.

**Die Kleinwirth halten ihre nächste gesellige Zusammenkunft am 26. Dezember, 4 Uhr
Nachmittag bei unserem Kollegen Anton Ertl VIII. Bezirk, Baross-utca 93.
Um je zahlreicheres Erscheinen wird gebeten!**

Das Christfest.

„Liebet eure Nächsten und haßet eure Feinde“. Das war seit Jahrtausenden das Grundprinzip der Menschheit, das war die Moral des wallenden Blutes, welches die Menschen den Thieren so ähnlich macht. Diesem Grundprinzip folgend, standen durch Jahrtausende Menschen und Nationen in fortwährendem Kriegführen; Nationen und Rassen dursteten auf einanders Blut, die Mächtigen ereiferten sich gegenseitig in den Grausamkeiten um nur ihrer Habgier, ihrem freveln Treiben zu fröhnen.

„Liebet eure Nächsten und haßet eure Feinde“. Dieses Motto stellte Brüder gegen Bruder, Vater gegen Sohn, Familien gegen Familien und sie meuchelten und megelten sich, um der Macht, der Eitelkeit, dem Haße zu huldigen. So pflanzte sich das fort von uralten Zeiten bis in die Gegenwart, von den Zelten der ersten Juden in die vornehmsten Stätten des Christenthums.

Der Mensch war immer die fürchterlichste Bestie, die der Erdball trug. Keines der Thiere kam ihm an Grausamkeiten gleich.

Alles lechzte nach dem Heiland, nach dem Messias, der die verdorbene Welt zu erlösen komme, die Menschheit zu verbessern erscheine.

Er kam. Der Heiland erlitten. Er lehrte, er bekehrte die Menschheit. Seine Lehre war: „Liebet eure Nächsten und vergebet euren Feinden“. Was waren das für göttliche Worte?! Und doch hatte er auch Feinde . . . Er, der nur Gutes wollte! . . . Er, der nur Liebe verkündete . . . Er, der die verkörperte Verführung war und für das Wohl der Menschheit sich opferte.

Man würde glauben, das Beispiel des Heilands hat die Menschen bekehrt! Nach seinem Tode haben sich die Menschen wohl zu einem Bunde vereinigt, zum Bunde der Liebe, der gegenseitigen Achtung! . . .

Doch was sehen wir? Die Menschen sind heute bestialischer denn je. Die Nächstenliebe ist fast wie verschwunden. Es gibt keine Freunde, es gibt keine Nächstenliebe. Ein Mensch ist dem andern Feind und alles lechzt nach dem Motto: „Haße deine Feinde!“ Ja haßen, das können heute die Menschen vortrefflich, aber lieben, dem Sündigen vergeben, nicht. Der Eine sucht den Andern auszubeuten. Der Starke sucht den

Schwachen zu vernichten, der Mägere den Dünneren zu übervorthellen, auszumühen und so sind wir heute, 1902 Jahre nach Geburt des Heilands dort, daß wir alle die heißeste Sehnsucht auf die Wiedergeburt eines Messias haben.

Was würde es aber nützen? . . . Nichts.

So lange in dem Menschen das bestialische, teuflische Blut waltet, wird die allgemeine gegenseitige Nächstenliebe niemals herrschen können. Die Menschen sind eigennützig, alles lechzt nach Reichthum, irdischen Gütern, alles strebt nur nach Macht, Geld, Prunk, Genuß des Körpers. Der Genuß, Prunk, Reichthum der Seele wird nicht gesucht, ja der Einzelne, der hie und da dem Letzteren noch fröhnt, wird verpötte, dem allgemeinen Hohn preisgegeben.

Das hat mit der Zeit die großen Unterschiede zwischen Menschen und Menschen gebracht, das hat das kolossale Zerwürfniß der heutigen Menschheit hervorgerufen.

Wann werden wir in uns kehren? Wann wird wieder Friede auf Erden sein, wer kann das prophezeien? . . .

Heute aber, an diesem erhabenen Feste, am Feste des Friedens, am Feste der Liebe streifen wir jeden Haß hinweg . . . Heute lassen wir den lieben Heiland in unserer Mitte weilen, in unserer Mitte dadurch, daß wir seine Lehren befolgen, uns ganz der Nächstenliebe hingeben.

Alleluja!

Sollten wir wirklich nichts bekommen lieb' Jesulein?

Nein, liebe Kleinwirth, seid beruhigt, auch auf unseren Christbaume werden Geschenke sein, auch uns bringt das Christkindlein etwas.

Vorige Woche war eine Deputation der Kleinwirth unter der Führung des Abgeordneten Berzevicy beim Minister des Innern und beim Finanzminister, und klagten ihr Leid über das Ueberhandnehmen der vielen Winkelschänken, die wie wilde Schwämme überall auftauchen und den Wirthben irrende Concurrenz machen. Kollege Bakó und Präsident Drechsler verdolmetzten unsere Leiden vor den Herren Ministern, die uns gütigst beruhigten, indem sie versprachen sich mit der Sache eingehend zu befassen und unserem Uebel abzuhelfen. Das ist schon etwas.

In der Deputation nahmen die folgenden Herren Theil: Ferdinand Drechsler, Johann Ruff, Stefan Glas, Ladislaus Palády, Josef Springer, Julius Uncofszky, Géza Nikházy, Josef Szebelényi, August Riedl, Alois Kroner, Franz Száraz und Stefan Bakó.

Nur Geduld, es wird noch mehr kommen; wir müssen nur brav sein, schön zusammenhalten, einander wie Brüder unterstützen und da wird uns das liebe Jesulein so manches Christgeschenk bringen.

Kindes Werth und Kindes Würde.

Zum Weihnachtsabend.

Welch' Geheimniß ist ein Kind!
Gott ist auch ein Kind gewesen;
Weil wir Gottes Kinder sind,
Kam ein Kind uns zu erlösen,
Welch' Geheimniß ist ein Kind;
Wer dies einmal je empfunden,
Ist den Kindern
Durch das Jesukind verbunden.

In der Krippe lag ein Kind,
Ochs und Esel es verehren!
Wo ich je ein Kindlein find,
Will ich's lieben, pflegen, lehren.
In der Krippe lag ein Kind!
Wer dies einmal je empfunden
Ist den Kindern
Durch das Jesukind verbunden.

Was bringt uns das Christkind?

Was bringt uns Kleinwirth den Christkind? fragen wir uns heute gegenseitig. Heute, wo jeden gutem Kinde das Christkind etwas Schönes bringt. Dem Einen ein Schaukel Pferd, dem Andern einen Säbel, der Einen eine Puppe, der Andern ein schön' Kleidchen. Nur uns armen Kleinwirth sollte es nichts bringen? Wir wollen wohl kein Schaukel Pferd, auch keinen Säbel oder sonst eine Spielerei. Nein lieb' Jesulein, wir möchten viel ernstere Dinge.

Zum Beispiel: Das Verschwinden des Bierkartells, daß wir nicht gar so wuchermäßig ausgebeutet werden; das Einstellen der vielen Winkelschänken, die uns ganz und gar zugrunde richten; das Vermindern der Consumsteuern und viele ähnliche nützliche Dinge.

Die im Himmel — waren Kind
Wie auch, die der Fluch getroffen;
Ach so such ein Kind geschwind,
Lehr' es glauben, lieben, hoffen.
Die im Himmel — waren Kind!
Wer dies einmal je empfunden
Ist den Kindern
Durch das Jesukind verbunden.

Welche Würde hat ein Kind!
Sprach der Herr doch selbst die Worte:
„Die nicht wie die Kinder sind,
Gehn nicht ein zur Himmelspforte“,
Welche Würde hat ein Kind.
Wer dies einmal je empfunden
Ist den Kindern
Durch das Jesukind verbunden.

Wie so heilig ist ein Kind
Nach dem Wort von Gottes Sohne
Aller Kinder Engel sind
Zeugen vor des Vaters Throne.
Wie so heilig ist ein Kind!
Wer dies einmal je empfunden
Ist den Kindern
Durch das Jesukind verbunden.

Werden muß ich wie ein Kind!
Wenn ich still zum Vater kommen;
Kinder, Kinder, kommt geschwind,
Ich wär gerne mitgenommen.
Ich muß werden wie ein Kind!
Wer dies einmal je empfunden
Ist den Kindern
Durch das Jesukind verbunden.

Dr. Franz Falk.

Kellner-Interessen.

Christfest der Kellner.

Der Ungarische Landes-Kellnerverein hat am 25-ten d. Monats ein gelungenes Weihnachtsfest abgehalten, dessen Reinertragnis wohltätigen Zwecken zugeführt wurde.

Es haben an dem Feste die Kollegen zahlreich theilgenommen, und was lobenswerth ist, auch viele nichtchristlicher Konfession.

An diesem Feste waren wir alle Christen; Christen im wahren Sinne des Wortes, denn wir fanden uns alle vereinigt in dem Werke des Charitas. Geben, was wir geben können, Jenen, die es benöthigen, das ist das richtige Christenthum. Lieben, achten den Mitmenschen, helfen dem, der Hilfe bedürft, einander unterstützen — das ist des wirklichen Christen Denken und Thun.

Ja, an diesem erhabenen Feste waren wir einig. Und können wir das nicht immer sein? O ja, es braucht nur der Wille aller dazu.

Und wenn wir uns alle lieben und achten, wenn wir uns liebend unterstützen, o da sind wir stark und mächtig, da können wir unsere Interessen erfolgreich vertreten. In der Einigkeit ist die Macht und die Kraft.

Einig wollen wir sein, denn stark sollen wir sein!

Das Fest wurde im Sas-Rör abgehalten und nahm einen überaus gelungenen Ablauf. Von Seite der Vereinsleitung waren erschienen:

Herr Stefan Szücs Präses, János Kalmár Oberkontrollor, Johann Olmosi Präsident der Kaffetier-Gewerbegeossenschaft und Herr Ludwig Kaszás Direktions-Vizepräsident.

Das Fest begann um fünf Uhr Nachmittag. Herr Ludwig Kaszás begrüßte die Anwesenden und wies in seiner Rede auf die Bedeutung des heutigen Festes hin und ereiferte die Anwesenden zur wohlthunenden Humanität. Hierauf ergriff Herr Johann Olmosy das Wort und entfaltete die gegenwärtige traurige Lage der Kellner und führte in schönen Worten aus, daß an unserer Lage nur durch Zusammenhalt geholfen werden kann.

Zum Schluß sprach noch Herr Kalmár und verdolmetschte den Dank Aller für die empfangenen Spenden.

Ergreifend und schön war die Festrede des Religionslehrers Herrn Franz Horváth, der die Anwesenden an die christlichen Pflichten der Menschheit erinnerte.

Nach den Reden erfolgte die Vertheilung der Spenden. 89 Kinder wurden mit warmen Kleidern versehen aus Barmherzigkeit gutberziger Menschen.

Neuzeit von der Woche.

Gasthausübernahme. Unser wohlbekannter Kollege Herr Johann Molnár hat das Gasthaus Ghar-atca No. 36 übernommen. Seine gute Küche und seine guten Weine bürgen dafür, daß er das Gasthaus zum Aufblühen bringt. Der Himmel möge ihm Glück dazu geben.

In Monte-Carlo ist das Spielen verboten — aber nicht Jedem, sondern blos den italienischen Offizieren. Der italienische Kriegsminister hat nämlich den Erlaß herausgegeben, daß die Officiere, wenn sie sich in Monte-Carlo aufhalten, das Spielen meiden sollen, denn das hat schon so Manchen zum vollständigen Ruin geführt.

Wo kann man umsonst leben? Auf diese Frage hörte man bisher nur die Antwort: „Nirgend.“ Heute können wir aber schon schreiben, daß es einen Ort doch gibt, wo man umsonst leben kann. Noch dazu sind es zwei Orte, d. h. zwei Städte. Freilich liegen diese zwei Städte in Amerika, doch hat das Nichts zur Sache. Die Hauptsache ist, daß sie wirklich existiren.

Die eine Stadt heißt El-Pazo, die zweite Juarez. Beide sind sehr nette Städtchen. Die eine Stadt El-Pazo gehört zum Staate Texas, die zweite Stadt Juarez gehört zum Staate Mexiko, obwohl beide nur der Rio Grande (der große Fluß) von einander trennt. Dieser Fluß ist nämlich die Gränze zwischen beiden Staaten. Die beiden Städte sind durch Brücken mit einander verbunden, so daß man mit Leichtigkeit in ein-zwei Stunden von der einen Stadt in die andere gehen kann.

Das Räthsel des Umsonstwohnens ist folgendes: In Juarez ist der merikanische Thaler 100 Cent werth, in El-Pazo bekommt man dafür aber nur 85 Cent. Viceversa bekommt man hier für den terasischen Thaler 100 Cent, welcher drüben in Juarez nur 85 Cent werth ist.

Außerdem ist das Kleingeld in beiden Staaten gerade so eine Karität, wie in Italien.

Wenn also Jemand in Juarez frühstückt, und seine Zeche 15 Cent ausmacht und er mit einem merikanischen Thaler zahlt, bekommt er einen terasischen Thaler zurück, da jener nur 85 Cent werth ist und die Leute sowieso wenig Kleingeld haben. Nun geht Derjenige über die Brücke nach El-Pazo und macht dort wieder eine Zeche von 15 Cent und bezahlt mit dem terasischen Thaler, da dieser hier nur 85 Cent werth ist und auch wenig Kleingeld vorhanden ist.

Der also gute Häse hat und ein Freund vom Zufußgehen, kann sich abwechselnd in beiden Städten stets fattedessen ohne einen Heller auszugeben, er braucht zu seinem Unternehen nur einen Thaler Grundkapital. Nur muß er Acht geben, daß die Zeche nie mehr als 15 Cent betrage, sonst ist's mit der Glückseligkeit aus.

Die Bewegung der Kleinwirth. Die vorwochige Konferenz der Kleinwirth wurde unter zahlreicher Theilnahme der alten und neueren Mitglieder beim Kollegen Julius Szabó abgehalten. Präsident Drechsler war im Erscheinen gehindert und so verhandelten die Versammelten die Bierfrage, und alle anderen wichtigeren Angelegenheiten der Kleinwirth.

Korrespondenz.

In der vorigen Nummer Ihres geschätzten Blattes bringen Sie einen Bericht über das 25-jährige Jubiläum des Herrn Rémay und erwähnen darin, daß Herr Gundel nicht zugegen war. Sie konnten sich die Ursache dieses Wegbleibens nicht erklären und dachten auf alles andere, nur nicht auf das Richtige. Herr Gundel konnte auf dem Jubiläumsfeste nicht erscheinen, weil er damals gerade auf einer Bierkartell-Sitzung war und dort den Hals der armen Wirth wieder ein bißchen mehr zusammen schnüren half und so gleich nach der Sitzung mit den Kollegen doch nicht zusammenkommen wollte.

Sollte einer von uns mit ihm zusammenkommen, so kann er ihn fragen, was er auf der Kartellsitzung ausmachte. Mit Gruß

Ein Cafetier.

Wir geben obigen Zeilen Raum, damit die Herrn Wirth Gelegenheit haben Herrn Gundel als ihren Fürsprecher kennen zu lernen.

Die Edelfrau.

Erzählung aus dem Freiheitskampf.

Von Stefan Jovitsa.

(Fortsetzung.)

VII.

Seinen Adjutanten, der dem General zu Hilfe eilte, hieb der Junge auch nieder.

Dieser Junge war die Edelfrau.

Als die Beiden gefallen waren, stieg sie vom Pferde und sah mit vergnügtem Selbstbewußtsein auf den mit dem Tode ringenden General. Dann aber ging sie zu dem auf dem Antlitz liegenden verwundeten Adjutanten und drehte ihn um, um sein Gesicht zu sehen.

— Béla — schrie sie laut. Der Todte war ihr Gatte. Ihn hat sie niedergeschlagen.

Die Edelfrau kam vor Kmetty.

— Sehr tapfer hast du dich benommen, — sagte der General. — Nun will ich mein Versprechen einhalten...

Die Edelfrau sprach aber traurig:

— Ist schon überflüssig...

— Warum? Ich habe dir einen feinen, schönen, treuherzigen Mann auserwählt.

— Und wer wäre das, fragte die etwas erröthende Edelfrau.

— Er wird gleich hier sein, sagte Kmetty schmunzelnd und winkte einem der im Kreise stehenden Officiere.

— Der ist's, — sagte Kmetty.

Die Edelfrau betrachtete prüfend den Ankömmling. Er war ein hochgewachsener, schneidiger Jüngling.

— Wie bist denn Du da her gekommen? — sagte sie lachend. — Wer ist denn zuhause geblieben?

Der Officier betrachtete staunend die Edelfrau, rkannte sie aber nicht.

— Ich kenne sie nicht. Zu wem habe ich das Vergnügen?

— Ich bin Béla Korpácsi's Frau.

Der Officier konnte sich vor Erstaunen kaum fassen.

— Edelfrau, Sie hier?...

— Ja! Und du?

— Mich haben die Kaiserlichen aus dem Hause gejagt und so bin ich halt hergekommen fürs Vaterland zu kämpfen.

Dieser Officier war der Diener der Edelfrau. Kmetty lachte hell auf über diese sonderbare Fügung des Zufalls. Dann sagte er spaßend:

— Ich suche dir keinen Mann mehr, das überlasse ich dir selbst. Willst du einen, so wähle dir einen.

Es war eine schöne, mondheile Nacht.

Die Edelfrau mit Hilfe des alten Johann gruben unter einer Trauerweide eine tiefe Grube.

Als sie fertig waren, legten sie den Leichnam ihres todtten Gatten hinein.

Still verscharrten sie die Grube und beteten ein Vater Myster.

Das Laub der riesigen Weide rauschte als wenn es weinen würde, die Aeste neigten sich zu einander, als wenn sie klagen, weinen würden... Alles war so traurig...

Es weinte die Edelfrau, es weinte auch der alte Johann.

— Gott gebe ihm die ewige Ruhe! — mit diesen Worten schieden sie von der traurigen Stätte.

Der alte Moses hat heute vollauf zu thun. Er kann nicht genug Wein aus dem Keller herausschleppen, denn die Ungarn haben heute großen Durst und viel Geld.

Und erst die Zigeuner; die spielen sich bereits die Finger wund und haben die verschmierten Hüte ziemlich mit Geld voll.

— Hej, du schwarzer Kerl, komm 'mal zu mir, — schrie eine weibliche Stimme bei einem Eckisch.

Der Zigeuner ging hin und nahm die von

dem in Officiersuniform steckenden Weibe das dargebotene Glas Wein.

— Spiele mir die traurigste Weise, daß kein Auge trocken bleibe, — sprach der Officier.

Der Zigeuner leerte das Glas und stimmte seine Geige, um kurz darauf eines der rührendsten ungarischen Weisen zu spielen.

Die Soldaten verbargen die thränengefüllten Augen in die Hände. Der eine schlug auf den Tisch, daß die Gläser in Stücke brachen. Der andere schlug die leeren Flaschen an die Wand. Es war dies eine Unterhaltung, wie es der wahre Ungar in seinem Gram und Schmerz vollzieht.

Der weibliche Officier — die Edelfrau — nahm den schweren Czäfo vom Kopfe und fuhr mit beiden Händen durch ihr üppiges schwarzes Haar, währenddem ihr die Thränen über die Wangen rollten. Als sie sich so recht ausgeränte, winkte sie dem Zigeuner:

— Gernig!...

Der alte Johann war auch unter die Rechenenden. Er weinte nicht. Sein altes Herz war viel zu versteinert. Er hatte denselben Schmerz wie die andern, linderte ihn aber mit einem Glase Wein nach dem anderen.

Da, mit einem Mal ertönte das Hornsignal.

— Der Feind ist da! schrie alles.

Alles griff nach die Waffen und eilte in's Lager.

Das ganze Dorf war ein Flammenmeer. Die Dächer haben von den Kartetschen Feuer gefangen.

In diesem Flammenmeer war das Gefecht am wildesten. Mann an Mann, Oesterreicher mit Ungarn vermengt, mordeten sie sich gegenseitig. Es war schrecklich. Zammernde Weiber, weinende Kinder, ächzende Greise durchflogen die Straßen, Rettung suchend. Die Lüfte durchsausten die Kartetschen- und Büchsenhüffe.

Jetzt fällt soeben der ungarische Fahnenträger. Eine Kugel traf ihn in die Brust. Die Fahne mit dem Bilde der Mutter Gottes sinkt ihm aus der Hand und der Feind will sie soeben zu sich reißen.

Da springt ein tapferer Jüngling herbei, haut mit seinem Degen wie wild durcheinander, erhascht die Fahne, die er hoch emporstreckt, und aufschreit:

— Vorwärts!... Es lebe das Vaterland!

Ihm alles begeistert nach. Der Feind retirirt und die Ungarn haben wieder gesiegt.

Als das Gefecht zu Ende war, wurde der Retter der Fahne — die Edelfrau — öffentlich decorirt. Ihr war der ganze Sieg zuzuschreiben.

Sie hatte kaum noch so viel Zeit, die Auszeichnung zu übernehmen. Im Gefimmel des Gefechtes traf sie eine Kugel in die Brust und sie sank sterbend in die Arme des einen Kameraden.

— Es lebe das Vaterland!...

Das waren ihre letzten Worte. Sie verblutete, die tapfere, heldenmüthige Edelfrau.

(Schluß).

Die Amtsfunktionen der Gewerbe- genossenschaft der Gast- und Schank- wirths befindet sich im VII., Szövetség- utca 24. Die Amtsstunden sind Nach-

mittag von 4—6 Uhr. Collegen, wendet Euch mit allen mannigfachen Fragen dorthin, wo ihr die beste Aufklärung bekommt.

Hauptmitarbeiter: St. Zovika.

A kocsipar szakmába vágó — mindennemű munkát elvállalok, de

különösen a kocsik fényezését

a legkitartóbb és a legjutányosabb árban készítem, minélfogva a n. érd. közönség pártfogásába ajánlom magamat

Lovász István, kocsifényező mester
Budapest, VII. ker., Dohány-utca 57.

Hellschein Lipót

műhízmőminta- és monogram-gyár

Budapest, Koronaherczeg-u. 2. II. lépcső I. e.

Elvállal minden e szakmába vágó munkát bármilyen rajz szerint jutányos ár mellett és kezkeskedik pontos és izléses kivitelért.

Szállodások, vendéglősök, kávéások és családos pinceszérek 30% kedvezményben részesülnek.

Gyár: Budapest, VIII. Röck-Szilár- utca 83.
Fiókküzet: VIII. Üllői-út 4. szám.

Ingtisztítás darabonként 14 kr., gallér 2 kr.,
kézelő 4 kr., függöny 20 kr.

Női ruhák kiváló szépen tisztítatnak
2 frt 50 krajczárért.

Sima ruhák nagyon olcsó árban tisztítatnak.

FOGAK a legújabb módszer szerint beilleszt teljes fogsorokat és egyes fogakat fájdalom nélkül. A gyökér eltávolítása fölösleges. Rosszul álló fogorok olcsón átalakítottatnak. Az általam beillesztett fogorok a valódi fogaktól meg nem különböztethetőek, és rágásra jóállással kitűnően használhatóak. **Vidékiek 24 óra alatt kielégíttetnek.** Szálloda- és korecsma- és kávéház-tulajdonosok és alkalmazottjai 40% árelengedésben részesülnek.

KOVÁCS J. fogászati műterme

Budapest, Károly-körút 9, II. e. 8

(Gróf Hadik-palota.)

Található: d. e. 9 órától d. u. 6 óráig.
Ünnep- és vasárnap délután 4 óráig.

DIADAL-SEC

EBERHARDT ANTAL

BUDAFOK.

Vendéglősök és szállodások figyelmébe!

Legjobb a világon!

Legjobb a világon!

Ön is tudja meg

hogya
THE HALLWOOD
Cash Register Company
által Amerikában gyártott
fizetőpénztárak a LEGTÖKÉLETESEBBEK és
ez idő szerint a LEGJOBBAK a világon

THE Hallwood

CASH REGISTER Co. Bpest, VI., Dalszínház-u. 10.

Alapított 1876.

Mérték sze int csak 16 frt egy teljes öltöny valódi gyapju-szövetből.

Csak 16 frt egy finom felöltő legujabb divat szerint, igen jó hozzávalóval és a legujabb szabással készít

BAUMGARTEN BENŐ BUDAPEST, VII. Dohány-u. 27

Több száz kiváló orvos ajánlja!

Vidékre pontosan szállít a

Sz. Lukácsfürdő-kutvállalat, Budán.

Fogorvos az összes fogtudományok tudora, speciálista száj- és fogbetegek részére

Dr. Kalinovszky

Budapest, VIII. ker. Kerepesi-ut 62.

Szájpadlás nélküli fogak, fogorok és arany koronák készítése a gyökereknek eltávolítása nélkül. Legujabb fogorok fémlappal. Eltart emberéltig. Törés kizárva. Mérsékelt árak, esetleg részletfizetésre is. Munkámért 10 évi jótállást vállalom. — Fog és fogtőhúzás a legujabb amerikai módszer szerinti érzéstelenítéssel teljesen fájdalom nélkül 1 koronáért. Fogtömések arannyal, platina, ezüst és porcellánnal 2 koronától felfelé. Fogak és fogorok mesteri kivitelben, kitűnő anyagból 3 koronától kezdve.

Tört, rossz és használhatatlan fogorok javítása és újjá dolgozása 3 óra alatt eszközöltetnek.

Szegényeknek ingyen!

Hagenauer Frigyes Károly

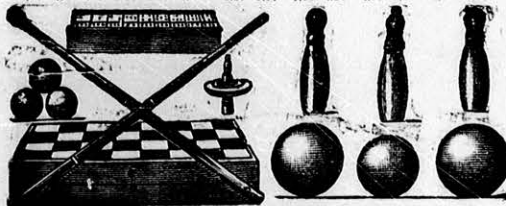
üvegedzési és festészeti műterme

Budapesten, VIII., Vig-utca 14.

I-a Lignum Sanctum-golyók árai:

9 9.5 10 10.5 11 11.5 12 12.5 13 13.5 14 14.5 15 cm

1.80 1.85 1.90 2.20 2.65 3. — 3.25 3.50 3.80 4.20 4.60 5. — 6. —

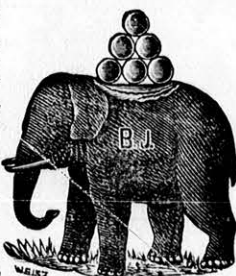

Beitz János műsztergályos, dáko és billiárd-golyó készítő.

Bpest, VII. Akácfa-u. 52. Dob-u. sarok

Elefántosontbannagyraktár

A czövegek 30 fillérrel olcsóbbak. Használt golyókat 50 fillérért leesztergályozom.

A legolcsóbb és legszebb világítás az

Acetylen-gáz izzó fény mely füstnélküli és a legmegbízhatóbb, szabadalmazott Acetylen gázfejlesztő. — Ajánlja

Predmerszky József bádogos-mester Budapest, VI. Vörösmarty-utca 33.

Ugyanitt kapható

a baromfi keltető és nevelő saját gyártmányu, szabadalmazott készülék. Tessék prospektust kérni!

☎ Telefon 874 ☎

Kávéház-, vendéglő-, szálloda-tulajdonosok: társaskörök és főpinczér urak figyelmébe!

Papír szivar-szopóka, Szanítász, duplán égetett és kristály tollal, valamint egyszerűbb minőségűek is a legjutányosabb árban; czégnomással és a nélkül.

2000 darab rendelésnél a czégnomás díjmentes.

Mintákat kívánatra ingyen és bérmentve küld

November Mór papír szivar szopóka készítő Budapest VII. Révay-u. 23.

Schellnhofi sör!

ALAPITTAZOTT 1753. BEGRÜNDET.

Schellnhofer Bier!

Schellnhofi sörraktár

BUDAPEST,

VII. ker. Aréna-út 46. szám

ajánlja

kiváló minőségű Schellnhofi

sörét

Pontos kiszolgálás!

Mérsékelt árak!

Schellnhofi sör!

Schellnhofer Bierlager

BUDAPEST,

VII. Bezirk, Aréna-út No 46.

empfielt ihr

ausgezeichnetes Schellnhofer

BIER

Mässige Preise!

Solide Bedienung!

Schellnhofer Bier!